ETT RESONEMANGSPARTI

Av MARGARET WIDDEMER.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Även grammofonen var en överraskning för Allan. Efteråt tyckte Phyllis att hon borde ha sparat den till en annan dag, men frestelsen att fira till fället med den var för stor. Hon och Allan voro så förtjusta åt den som ett par barn, och det enda störande i Allans nöje var att han tydligen ville ta nålarna ur hennes ovana händer och sätta dit dem själv. Han förstod sig på hur det skulle vara, tycktes det, och hon, Phyllis, gjorde det naturligtvis inte. Hon hade med hänsynslöst slöseri köpt ragtimeskivor och kunde även bjuda på en försvarlig samling valda bitar ur operor. Allan tycktes lika förtjust i båda delarna. När grammofonen hade spelat i tre kvarts timme och förrådet till största delen var uttömt, ringde Phyllis på té. Det började nu mörkna, och brasan kastade ett fantastiskt rött skimmer mellan skuggorna över rummet. Helt plötsligt kom det något förtroligt och spännande för Phyllis i stämningen i det brasupplysta rummet, med endast de två uti det. Allan såg glad och belåten ut på sin schäslong framför brasan. Schäslongens ställbara huvudända hade försatts i ett sådant läge att han nästan satt upp. Bulldoggens, som nyss hade kommit tillbaka från en lång promenad med den av uppdraget mycket trakterade drängen, snarkade regelbundet på mattan bredvid sin husbonde och vaknade endast nätt och jämnt för att piska golvet med svansen då någon tilltalade honom. Det lilla tebordet stod mellan Allan och Phyllis, prytt med en knippa äppelblommor, vilkas vårlika doft fyllde det varma rummet. Phyllis i sin gröna klädning och röd av iver och entusiasm hjälpte sin herre och man tyst till rätta.

Road iakttog Allan henne en stund — hon var så intresserad som ett barn av sin tékanna, sin citron och sina småkakor.

— Säg något, Phyllis, uppmanade han med en anstrykning av skalkaktighet, som hon ännu icke var van vid från honom.

— Det här är en allvarlig sak, svarade hon högtidligt. Ser du, jag har inte lagat till té — det vill säga eftermiddagsté — på så länge att det är ett under at jag vet vad som är kopp och vad som är téat.

— Varför det? frågade han makligt, men likväl intresserat.

— Jag har varit upptagen på annat sätt. Jag var en det trägna arbetets dotter, upplyste Phyllis värdigt, i det hon satte ifrån sig sin egen kopp för att med händerna bakom huvudet sjunka tillbaka i sin stol; i sin gröna klädning såg hon ut som den unga, starka, behagfulla makligheten förkroppsligad. — Jag var bibliotekarie — visste du inte det?

— Nej. Jag önskar att du ville tala om mera för mig, sade Allan. Om dig själv, menar jag, Phyllis. Se du, jag känner mig ohyggligt gift med dig i eftermiddag — du har tyranniserat mig så att det inte är underligt — och jag bör verkligen få veta litet om min hustrus okända förflutna.

Phyllis hjärta klappade litet fortare. Även hon hade känt sig "ohyggligt gift" här ensam i förtrolig och glättig samvaro med Allan i det av brasans ken upplysta vardagsrummet.

— Det är inte mycket att tala om, sade hon med självbehärskning.

— Kom närmare hitöver, kommenderade den bortskämda Allan. Vi ha bägge druckit så mycket té vi vilja ha. Kom och sätt dig här vid schäslongen. Jag vill se dig när du talar.

Phyllis gjorde såsom han befallde.

— Jag är dotter till en lantpräst i New England, började hon. Lantpräster i New England kunna alltid en massa grekiska och latin och förstå konsten att få en dollar att räcka till för lika mycket som en och sjuttiofem för andra, men när deras tid är ute lämna de aldrig några dollars efter sig. Min far och jag levde alltid ensamma tillsammans ,och han lärde mig saker, och jag kelade med honom — sådant behöva fäder, isynnerhet när de ha landsförsamlingar — och vi intresserade oss inte mycket för andra människor. Så — dog han. Jag var aderton år, och min hela förmögenhet var sex hundra dollars. Jag kunde ingen aritmetik, för pappa hade alltid sagt att det inte hade lämnats någon plats för den i mitt huvud, så jag behövde inte plåga mig med den. Följaktligen kunde jag inte bli guvernant. Då sade mina närmaste: "Du tycker om böcker, det är bäst att du blir bibliotekarie." I själva verket får en bibliotekarie aldrig tillfälle att läsa, men det kan man inte förklara för folk. Nå, så kom jag då till staden och gick igenom en kurs i biblioteksskolan. Sedan fick jag plats i Greeway-filialen — två år vid ringsummet och ett i barnavdelningsrummet oc hett i barnavdelningen. Det är en fattig flickas korta och enkla historia!

— Fortsätt! sade Allan.

— Du vill det bestämt bara för att du tycker om att höra ljudet av en människoröst, anmärkte Phyllis skrattande. Nu fortsätter jag med historien om de Fem små grisarna — den kommer att roa dig lika mycket!

— Just det, ja, sade Allan. Tala om för mig hur det var i biblioteket.

— Å, det var ganska intressant där, berättade Phyllis, genast medgörlig. Det är så många olika saker som skola göras att man aldrig känner någon enformighet, såsom jag förmodar att en lärarinna gör. Men arbetstiden är inte mycket kortare än för affärsbiträden, och det är påkostande; man får vara på fötterna hela tiden. Jag tyckte bäst om arbetet med barnen. Det är bara det — att man aldrig har tid att vara något annat än snygg i ett bibliotek, och man blir så trött på att bara vara snygg, när man är flicka.

— Och en vacker flicka, inföll Allan. De fula bry sig väl inte mycket om det, antar jag.

Detta var första gången han hade sagt något om hennes utseende. Phyllis hade lätt för att rodna, och hon blev röd. Jaså, han tyckte att hon var vacker.

— Tycker du — tycker du att jag är vacker? frågade hon andlöst.

Det var henne omöjligt att låta bli.

— Naturligtvis, lilla dumsnut, sade Allan ,leende åt henne.

Phyllis skyndade att fortsätta sin avbhutna historia:

— Ser du, man kan inte sitta uppe om kvällarna och sy mycket eller öva sig med att sätta upp håret på nya sätt, därför att stiga upp då väckarklockan ringer på morgonen. Och så är det alltid penningebymren, om man inte har något utom sin lön. Det förstås, det här sista året, när jag hade fått femtio dollars i månaden, har det gått bra ihop. Men då det var bara trettio i månaden i utlåningen — ja, då var det rätt svårt, sade Phyllis tankfullt. Men det värsta, Allan, var att vakna om nätterna och undra hur det skulle gå, om man bleve sjuk för en längre tid. För man kan inte gärna lägga av till sjukförsäkring på ens femtio i månaden. Och arbete — ja, i allmänhet är det, förstås, så att flickors arbete övergår deras krafter en smula. Men jag hade en förfärlig tur som fick att göra med barnen. Somliga av mina småttingar, mest små polacker och slovaker och ungare, voro de allra raraste, mest begåvade små ungar — — —

Och hon började berätta historien om märkvärdiga tioåringar, som voro socialister av övertygelse och läste hushållningslära, och om huvudvra sextonåringar, som läste Mamma Gås och upphörde med till och med det för att de skulle gifta sig.

— Stackars liten! sade Allan, ignorerande det hon hade berättat. Sådana odjur de voro mot dig! Nå, gudskelov, nu är det då över!

— Å, nej, men, Allan! utbrast hon och lade avvärjande sin hand på hans. Ingen var något odjur. Det finns aldrig mer än en knarrig överhetsperson i något bibliotek, sägs det. Vår var föreståndersken för vänstra halvan av skrivbordet, och sedan jag kom bort från utlåningen såg henne aldrig mer.

Allan brast ut i ett oväntat skratt.

— Det låter nästan som en kinesisk hederstitel, förklarade han. Storvaktaren över kejsarens vänstra toffelrosett" eller någonting i den vägen.

— Skrivbordet är det ställe, där man får sina böcker stämplade, upplyste hon, och de två skift flickor som ha det arbetet på sin lott ha vardera en föreståndersken — för de högra och vänstra halvorna. Den otrevliga hade favoriter och snäste dem som inte vore det. Jag var emellertid inte under henne. Min föreståndersken var förtjusande. Hon var irländska, en irländska med de mest överdådigt blomstersirade hattar och det vänligaste, rättvisaste sinnelag, och alltid skrattade hon. Vi dyrkade henne allesammans, hon var så rättänkande.

— Du tänker mycket på skratt, anmärkte Allan tankfullt. Anses skrattlystnad som en dygd i bibliotek?

— Man får lov att skratta, upplyste Phyllis. Ser man inte skrattsidan av saker och ting, ser man gråtsidan. Och det går inte för sig att vara modstulen, om man skall förtjäna sitt levebröd. Folk tycker bäst om glättighet. Och då man en gång blir vanvid det, är det trevligast för en själv också.

— Jaså, det är din livsfilosofi, sade Allan.

Trycket av hans hnad om hennes blev fastare av medlidnade.

— Du stackars lilla flicka!.... Berätta för mig om gråtsidan, Phyllis!

Hans röst var smekande och förrådde röreise, och mörkret tätnade allteftersom brasan brann ut. Endast då och då glimtade det till i Phyllis' silverskospänne och Allans signetring lätt att sitta och berätta saker där i vid en uppflammande låga. Det var skymningen och blomdoften. Det var många, många år sedan någon hade intresserat sig för att höra något om gråtsidan. Och det var så mörkt, och handen som höll hennes i skuggan kunde ha varit vilken som hälst deltagande hand. Innan hon visste ordet av var hon mitt uppe i historien om alltsammans, med Allan liggande där tätt intill henne. Hon berättade om ensamhetskänslan, om det jäktande, trägna arbetet, om saknaden av allt som är kärt för en kvinna i hennes liv, om tomheten och dysterheten om kvällarna, om överansträngningen och sorgen över att se hur ungdomsåren gledo förbi, outnyttjade, utan innehåll, endast med en liten svag förhoppning att hennes flock av små ständigt växlande främlingar skulle bli en smula bättre genom den ledning hon kunde ge dem.

Och slutligen om den minnesvärda, regniga, ledsamma februaridagen, då hon sett en skymt av Eva Atkinson, strålande nöjd med sin värld och ung, vacker och väl bibehållen tack vare riklig tillgång på pengar och tid.

— Hennes barn voro så nätta och fina, sade Phyllis längtansfult, och mina kära små bytingar voro så smutsiga, ouppfostrade och ociviliserade — ja, det låter högfärdigt, men jag skulle ha givit vad som hälst för att ha haft ett prydligt, rent litet fint barn, som slagit sina armar omkring mig och kysst mig, i stället för min favorit, en liten vacker, smutsig polsk judinna. Hemma hade allting varit så rent och gammalt och stilla, att man alltid hade i minnet att det hade stått på samma grad av förfining i tre hundra år. Och pappas rena, tysta, gamla bibliotek — — —

Phyllis visste icke själv av hur hon för Allan omedvetet avslöjade moderligheten inom henne; men Allan förstod, kvinnligt känslig för outtalade saker från sin långa vistelse i mörkret. Det var modersinstinkten åt vilken hon gav fritt utlopp gentemot honom, men en modersinstinkt av et. slag som han aldrig förr hade haft erfarenhet av; en som glatt skött det egna jaget åt sidan, var verksam och företagsam och visade sig endast i sina resultat. Och något annat än hon hittills haft kunde hon icke få att slösa den på, tänkte han. Nå, han skulle ju dö om några år.. Men han ville icke dö. Livet hade på något vis just börjat få intresse för honom igen. Det fanns ingen tillfredsställande lösning för någondera av dem, tycktes det.... Nå, i alla händelser skulle han vara osjälvisk och dö. Men varför inte till dess vara lycklig? Här var Phyllis. Hans hand slöt sig hårdare om om hennes.

— Och när så mr De Guenther gjorde mig det där förslaget, sade hon lågt och ridnade i mörkret, var jag trött och modfälld, och åren föreföllo mig så ändlöst långa! Jag gjorde ingen människa något ont med att jag antog det, tyckte jag — men hade du sagt ett enda ord emot, skulle jag inte ha gjort det— det skulle jag verkligen inte, käraste.

Det sista lilla ordet slapp ur henne utan att hon märkte det. Hon hade brukat kallat sina biblioteksbarn "käraste" ett år nu, och ordet halkade av sig själv över hennes läppar. Men Allan tyckte om det.

— Min stackars lilla flicka! sade han. I ditt ställe skulle jag ha gift mig med hin onde själv — med ett sådant liv som du förde.

— Du — du har då ingenting emot det? frågade Phyllis oroligt, liksom hon hade frågat en gång förr.

— Nej, visst inte! sade Allan, med ett onödigt bestämt litet tonfall. Det har jag sagt dig förut, eller hur? Jag tycker om det.

— Ja, det har du, medgav hon ängerfullt.

— Men antag att De Guenthers inte hade vak någon sådan som du — —

— Ja, det är just vad jag ofta har sagt till mig själv, instämde Phyllis naivt. Hon kunde ha varit mycket värre än jag.... Men, o, vad jag var rädd när jag såg dig första gången! Jag visste ju inte hurudan du var. Och så, då jag fick se dig — — —

Världens Bästa Tuggtobak

COPENHAGEN

Den rikaste lukt.

Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

Barn

som en gång ha använt Zam-Buk, glömma aldrig huru det lindrar och helar skadorna. Visa mödrar använder aldrig något annat. Litet av ört medlet Zam-Buk — ett bandage av en ren trasa — och inga flera tårar eller plågor. Zam-Buk är så ren och utmärkt att det är det ideella läkemedlet för varje skada, skrubbsår eller värk.

Fråga efter

Mrs. J. E. Bierwirth, Carnuff, Sask. skriver:—Min lilla gosse skar av fingertippen och det syntes vara nödvändigt att gå till doktorn. Jag använde emellertid Zam-Buk för att stoppa smärtan och blodflödet och det hjälpte honom så väl, att jag fortsatte behandlingen. Jag band om fingret varje dag med endast Zam-Buk, och skadan läktes fullständigt.

Zam-Buk

DET LINDRAR PLÅGOR

50c. asken, 3 för $1.25 hos alla affärer och kemister.

— Nå, vidare — när du fick se mig? frågade Allan.

Men Phyllis ville icke fortsätta.

— Men det där är inte allt, sade Allan. Vidare om — männen?

— Vilka män? frågade Phyllis oskyldigt.

— Å, de du intresserade dig för förstås, sade han.

— Det fanns inga, sade Phyllis. Jag hade ingenstans att träffa några och ingenstans att ta emot dem, om jag hade träffat några. Å, jo visst, det var en —en gammal bokhållare på inackorderingsstället. Alla inackorderingarna där voro gamla. Det var därför som mina anhöriga hemma hade valt det åt mig. De tyckte att där skulle det vara tryggt för mig. Allting gick i den vägen!

— Nå, men bokhållaren? frågade Allan. Du går ifrån din historia. Bokhållaren, kära Phyllis!

— Men jag håller ju på att tala om för dig om honom, protesterade Phyllis. Han var på förfärligt dåligt humör för att jag inte ville gifta mig med honom, men jag såg ingen anledning varför jag skulle göra det. Jag tyckte inte särskilt om honom, och troligen skulle jag ha fått fortsätta med mitt biblioteksarbete, efteråt. Jag kunde inte finna att det skulle bli till fördel för någon utom honom— för naturligtvis skulle jag ha fått lov att lappa och laga och allt sådant åt honom när jag kom hem från biblioteket, och jag hann knappast med mitt eget ens. Men han blev gräsligt ond över att jag inte ville. Och så kunde det, förstås, hända att herrar försökte flörta på biblioteket, men dörrvaktaren förpassade dem alltid ut ur lokalen, då man bad honom. Det var hans förtjusning att få göra det.... Å, Allan, klockan måste bestämt vara sju! Skall jag göra det ljusare åt oss?

— Nej.. Således var du, strängt taget, fullt lika mycket fånge i ditt bråkiga bibliotek som jag var i mina rum, anmärkte Allan begrundande.

— Ja, jag antar det, sade hon, fastän jag aldrig har tänkt på det förut. Men du får inte tro att det var rysligt. Det var roligt — en hel mängd saker. Det enda var att man inte var en verklig levande flicka där.

— Det är du just inte här håller, skulle jag tro, sade Allan mörkt, utom i att du tar vård om en stor docka.

Phyllis lät höra ett pärlande skratt.

— Å, jag tycker så mycket om att leka med dockor, sade hon odygdigt. Och du skulle se mina många skor! Jag har skära och blåa och violetta och gröna, alla i siden eller suède. Och när jag får tid skall jag köpa mig klänningar som passa till dem. Och en banjo, kanske, och en läroBok för självstudier.. Det finns ett rum där uppe där ingen kan höra ett ljud av vad man gör. Jag har önskat mig vackra skor och en banjo så länge jag kan minna stillbaka.

— Du känner dig då något så när lycklig? frågade Allan plöstligt.

— Å, ja, visst! sade Phyllis, fastän hon i själva verket aldrig hade givit sig tid att fråga sig själv om hon var det eller icke; det hade varit så mycket spännande och intressanta saker att göra. — Skulle inte du vara lycklig, om du kunde köpa allt vad du ville ha och alla vore rara och snälla mot dig och du hade vackra kläder och ett förtjusande hem — och en rosengård?

— Jo, om jag kunde köpa allt vad jag ville ha, svarade Allan.

Hon drog litet på rösten. Ögonblicligen ångerfull sprang Phyllis upp.

— Du är trött, och jag har suttit här och pratat och pratat om mina dumma små bekymmer tills jag nästan tagit livet av dig! utbrast hon. Men — Allan, du håller på att bli bättre. Försök att röra den här armen. Den här handen som jag håller. Så där ja! Det är betyligt mera än du kunde göra när jag först kom. Det — det skulle bestämt vara bra, om en massör kome hit och säge på den.

— Phyllis, hör nu på vad jag säger dig, prosterade Allan. Jag gillar din smak i fråga om hem och grammofoner och bulldoggar, men jag vill bli hängd, om jag går in på att ta en massör. Det tjänar ingenting till, de kunna inte göra mig något gott, och den sista tog nästan döden på mig. Det fanns ingen anledning varför jag skulle låta tortera mig, helt enkelt bara för att en yrkesknådare behöver förtjäna pengar.

— Nej, nej! sade Phyllis. Ingen av det slaget. Wallis kan få tillsägelse att skjuta honom eller något sådant, om han bara rör vid din ryggrad. Allt vad jag menade var en person som skulle ge musklerna i dina armar och axlar litet övning. Det kan inte skada, men det skulle kunna hjälpa dig att begagna dig av dem. Och det skulle väl inte vara något ont i, eller hur? Snälla Allan! Det första han gör illa dig kan du skicka i väg honom. Som du vet, kallas massage lättjefullt folksmotion.

— Sannerligen tror jag inte att du verkligen intresserar dig för att få mig bättre, anmärkte Allan efter en lång tystnad.

— Ja, naturligtvis, sade Phyllis skrattande. Det är därför jag är här!

Men av någon anledning tycktes icke detta svar falla Allan i smaken. Phyllis nämnde ingenting mera om massören. Hon endast beslöt att i alla händelser tillkalla en. Och strax därpå kom Wallis in och tände alla lampor.

(Forts.)

Ingen huvudvärk på 35 år. Herr P. A. Berg i Penzance, Sask., skriver: "Jag fyller snart åttio år. För trettiofem år sedan led jag förskräckligt av huvudvärk. Jag skickade efter en provflaska av Dr. Peters Kuriko, och medicinen botade mig fullständigt. Jag har aldrig haft någon nämnvärd huvudvärk sedan dess. Kuriko har blivit vår riktiga familjemedicin, och vi skulle ej vilja vara den förutan." En gång använt uppskattas detta örtpreparat och antages till familjemedicin. Det säljes ej genom apotekare. För vidare upplysningar tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfrit i Canada.

När Nya Världen ännu höll ihop med den Gamla.

Professor Wegener utvecklar sin teori inför svenska vetenskapsmän.

Professor A. Wegener i Hamburg som för några år sedan framförde en uppseendeväckande teori, gående ut på att kontinenterna en gång i tiden hängt samman, varefter de genom sprickning och förskjutning skulle kommit att intaga sina nuvarande lägen, kommer inom de närmaste dagarna att gästa Stockholm, skriver märket I. T—dh i Dag. Nyheter den 23 nov. samt fortsätter:

Som ett apropå till professor Wegeners besök kan en sammanfattning av hans hypotes om oceanernas och kontinenternas uppkomst vara av intresse. Den har givit upphov till mycken diskussion, och dess riktighet har prövats genom en mångfald detaljundersökningar. Även om den fortfarande har avgjorda motståndare, så har den å andra sidan vunnit många entusiastiska anhängare, bland vilka paleontologen professor C. Wiman i Upsala må nämnas.

Var och en som betraktar de mot varandra vända kusterna av Afrika och Sydamerika måste lägga märke till kustlinjens överstämmande utseende. Det stora utskjutande hörn, som Brasilien bildar, passar fullkomligt in i Kamerunbukten, och även mindre ojämnheter längre söder ut motsvara varandra fullständigt så att varje utskjutande del på den ena kontinenten passar in i en bukt på den andra.

Detta ledde Wegener att uppställa den hypotesen, att Nord- och Syd Amerika under den mesozoiska tiden bildade ett stycke med Europa och Afrika. Så bildades en spricka, och den Amerikanska kontinenten drev västerut under tertiärtiden, varvid Andernas bergskedja tornades upp som en följd av trycket österifrån.

På samma sätt var tidigare antarktiska kontinenten Australien och Indien i omedelbar kontakt med Syd-Afrika, varvid Indien utgjorde den södra spetsen av en långt utskjutande spets från den asiatiska kontinenten, som sedermera pressades ihop, när Himalaja bildades.

Hypotesen bygger följaktligen på den förutsättningen att kontinenterna flyta på en underliggande tyngre massa, som utgör världshavens botten. För att pröva hypotesens riktighet måste den konfronteras med fakta inom såväl geofysiken som geologien växt- och djurgeografien och geodesin. I en nyligen (Discovery, maj 1922) utgiven kort sammanfattning har Wegener lämnat en översikt av det stöd, som dessa yetenskaper lämna för riktigheten av hans hypotes.

Om man statistiskt sammanställer kontinenternas höjder och havens djun, finner man, att de gruppera sig omkring två värden, en höjd av omkring 100 meter och ett djup av omkring 4.700 meter. Detta har man vetat om i femtio år, utan att ha kunnat förklara det. Om man antager, att berg och havsdjup bildats genom böjning, respektive sänkning från en nivå, så borde siffrorna gruppera sig omkring ett medelvärde. Men när vi i stället finna två dylika, så måste vi antaga att jordskorpan består av två olika lager, kontinenterna av jämförelsevis lätt material, som gränsar out gnejs, medan havsbotten består av tyngre material, som basalt, varpå kontinenterna flyta ungefär som stora isberg på vattnet.

Geologien erbjuder goda prövostenar på teoriens riktighet, ty om Atlantiska oceanen är en spricka, — låt vara en enorm sådan — så böra de geologiska formationerna på båda sidor passa ihop, om man lägger de båda kontinenterna bredvid varnadra, som om de vore de sönderrivna delarna av ett sönderrivet papper. Detta är också fallet, ty de veck av permisk ålder, som äro i Kapbergen, passa utmärkt ihop med sierran vid Buenos Aires, vilken, enligt nyaste undersökningar, är av samma ålder. Kapbergen ligga vidare på alldeles samma avstånd från Kamerunbergen som Sierran från Kap San Roque. De tre gamla bergskedjorna i Europa, vilka uppstodo under silur- devon- och stenkolstiden ha sina motsvarigheter i Nordamerika, som te sig som fortsättningar till dem. Det egendomliga är ej att dessa bildningåar finnas på båda sidor om Atlanten, utan att deras läge stämmer så noga överens, ty om t. ex. Sierran vid Buenos Aires som nu ligger över 6,000 kilometer avlägset från Kapbergen, blott låge ett par hundra kilometer längre norr eller söder, så passade dessa bergskedjor en ihop, när man lade kontinenterna bredvid varandra. Men nu passa de ihop och lämna ett viktigt stöd åt hypotesen.

När paleontologerna tidigare anträffade rester av närbesläktade djur i lager från vitt skilda delar av jorden antogo de, att landförbindelse mellan nu skilda världsdelar existerat, förbindelser som sedermera avbrutits genom att kontinenterna sjunkit i havets djup. Men frånsett omöjligheten att förstå av vilken anledning en kontinent sjunker i havets djup, så skulle dessa landförbindelser bli så talrika, att ingen plats fanns övrig för oceanerna. Genom Wegeners hypotes bortfaller dessa svårigheter.

Även djur- och växtgeografien lämnar viktiga stöd för Wegeners hypotes. Som exempel härpå kan nämnas Australiens fauna, som förut visar frändskap med Indiens, Ceylons, Madagaskars, och Sydafrikas fauna, den s. k. Gondwanagruppen. Därefter uppträda näbbdjur och pungdjur, vilkas närmaste släktingar nu finas i Sydamerika, och slutligen visar nordöstra Australiens fauna vissa överensstämmelser med Nya Guineas fauna och de östra Sunda-öarnas. Dessa sakförhållanden, tidigare så förbryllande, och svårförklarliga, bli lätta att förstå genom Wegeners hypotes.

Som här påvisats hängde enl. sagda teori Australien ihop med såväl Indien och Ceylon, som genom dessa med Madagaskar och Sydafrika till Juratidens början. Härav förekomten av Gonduanagruppen i alla dessa. Sedan Australiene lossnat från Indien hängde det dock genom den antarktiska kontinenten samman med Sydamerika, troligen ända till eocentiden, och härigenom förklaras pungdjurens nuvarande utbredning. Jämförelsevis nyligen — geologiskt talat — drev Australien i närhet av Sundaöarna, och till föld därav ägde ett utbyte av växter och djur då rum mellan dessa öar.

För att förklara tidigare rådande klimatiska förhållanden här på vår jord har man antagit att polerna flyttat sig under början av tertiärperioden. Men alla försök att bestämma polernas läge under tidigare geologiska perioder ha strandat på en svårighet, fördelningen av resterna efter en permokarbonisk istid. Ty dylika äro funna i såväl Brasilien som Argentina på Falklandsöarna, Tongoön i Kongo Sydafrika, Indine och Australien. Dessa trakter ligga nu så avlägsna, att de omfatta halva jordklotet, och även om man placerar polen så gynnsamt som möjligt, så skulle de avlägsnaste spåren av en tidigare istid komma att ligga i tropikgördeln.

Dessa svårigheter avlägsnas genom Wegeners hypotes, ty om man enligt densamma, antager att sydpolen låg nära Afrikas sydspets, och att de övriga kontinenterna, Sydamerika, Indien m. fl. grupperade sig runt densamma, finna vi att det permokarboniska istäcket ej var större än kvartärtidens istäcke i Europa och Amerika.

Slutligen har man trott sig finna bevis för att denna rörelse alltjämt fortgår. Den danska expeditionen 1906—1908, kartograf I. P. Koch, fann genom sina mätningar på Grönland jämförda med dem som tidigare gjorts av den andra Nordpolsexpeditionen 1870, att Grönland flyttat sig längre västerut. Hastigheten beräknas till 15 meter om året och strider ej mot Wegeners hypotes.

Rörande naturen av de krafter som föranledde den Atlantiska oceanens uppkomst på detta sätt, äro meningarna delade och någon allmänt antagen lösning på denna fråga har ännu ej vunnit.

I. T—dh.

En elektriker, T. T. Baker i London, har nu fullkomnat en process för trådlös fotografering. Tidningen Daily Mail hade nyligen ett porträtt, som den erhållit per trådlös telegraf från en byggnad till en annan. Avståndet var 100 yards och det åtgick tre minuter.

I trakten av Pine Valley, Miss., beslagtogs nyl. 40 gallons destilleringsapparat och arresterades 3 bröder Dickey, resp. 18, 14 och 12 år gamla, vilka ägde den och bedrivit verksamhet som moonshiners. En 8-års flicka var i gossarnas sällskap, men lyckades undkomma.

P. NELSON

DEN GAMLA VÄL BEPRÖVADE SPECERIAFFÄREN

319 Dufferin Ave., Winnipeg, Man.

Nu på lager till moderata priser

LUTFISK, torr, pr. lb.	40c.
D:o, färdiglutad, pr. lb.	15c.
FET SILL, i 20 lb. pails	$4.25
FET SILL, i 10 lb. pails	2.25
FISKBULLAR i burkar	.60
FISK PUDDING i burkar	.90
RÖKT LAX, per lb.	.60
NYCKEL OST, per lb.	.60
PRIMOST, per lb.	.30
SPISBRÖD, per paket	.50
BRUNA BÖNOR, per paket	.20

Samt allt som tillhör en välordnad speceriaffär.

P. NELSON. 409 Dufferon Ave., Tel. St.J.319

KÄNNER NI MIG?

Jag är grundvalen till hälsa, och här äro mina speciella reducerade priser för resten av säsongen.

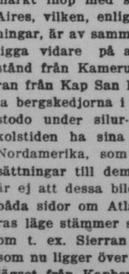

Fräskt frusen, direkt från våra närmaste fiskstationer:

White Fish	10½c pr lb.	Röd Lax	7½c pr lb.
Pickerel	9½c " "	Mullets	3½c " "
Jack Fish	5½c " "	Soles & Brills	10½c " "
Tullibees	5c " "	Finnan Had., 15 lbs.	$2.00
Hälleflundra	17½c " "	" " Fillets, 15 lbs.	$2.85
Röd Lax	15½c " "	Kippers, East. 20 lbs.	$2.75

Vi garantera vårt lager samt betjäning.

Referenser: Bradstreet's and Dun's samt The Royal Bank of Canada.

Var god sänd summa enligt orderns storlek.

JOHANNESSON FISH COMPANY

415 SOMERSET BLK. - WINNIPEG, MAN.

SVENSKA APOTEKET

tillhandahåller alla i Canada brukliga mediciner. Stort urval av svenska mediciner på lager. Vi expediera alla orders även post orders per omgående och vårt motto är att vinna en kundkrets, som är i alla hänseenden till fullo belåten, detta genom prompt bemötande och billiga priser.

W. A. CARLEY. K. G. K. NYMAN.

168 Algoma St., Hörnet av Bay.

PORT ARTHUR, ONT.

DR. B. GERZABEK

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

X-Ray (Röntgenstrålar), modärna operations- och sjukrum, eget laboratorium och apotek.

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt.

Kontorstimmar: 9—12, 2—6, 7—9; Söndagar: 9—12, 2—6

415-17 Pritchard Ave. Winnipeg. DR B. GERZABEK. Tel. St.J. 474 Winnipeg.